

Країна Моксель або Московія

Під такою назвою на книжковому форумі у Львові 2008 року відбулась презентація книжки (у 2-х томах) Володимира Білінського [Роман-дослідження.-К: Видавництво імені Олени Теліги, 2008. Книга 1 – 376 с.; книга 2 – 318 с.].

У книжці повідомляються факти, взяті з історичних джерел (переважно російських), що свідчать про справжню історію Російської імперії у не викривленому вигляді. Російська імперія створила і свято оберігала свою історичну міфологію, яка була докорінно перекручена і підпорядкована загарбницькій меті.

На цю історичну міфологію можна було б не звертати уваги, якщо б вона не зачіпала корінних інтересів України і не була направлена на повне знищення України – її історії, мови, культури.

Для чого Росія привласнила історію Київської Русі

Створюючи велику Російську імперію, московська еліта розуміла, що без великого минулого неможливо створити велику націю. Потрібно було прикрасити минуле, можливо навіть привласнити чуже.

Для цього московськими царями, починаючи з Івана IV Грозного (1533-1584), було поставлено завдання присвоїти історію Київської Русі і створити офіційну міфологію Російської імперії. Найбільше в цьому напрямі зроблено царицею Катериною II (1762-1796), яка не допускала думки про те, що в царському роду вона може бути серед рядової татаро-монгольської знаті.

Указом від 4 грудня 1783 року Катерина II створила комісію в складі 10 видних істориків для «складання записок про стародавню історію, переважно Росії» під керівництвом самої Катерини II і графа Шувалова. Комісія працювала 10 років. В 1792 році «материнська історія» побачила світ. В процесі роботи комісії були зібрані і переписані всі давні літописи, а оригінали – знищені. В результаті була повністю переписана в інтересах імперії історія держави Російської, не зберігши жодного оригіналу цих давніх літописів.

Так, історія Київської Русі безсоромно стала основою історії Російської імперії. Протягом століть, особливо з початком XVI ст., в голови людей втовкмачували і втовкмачують, що Російська держава і російський народ беруть початок від великого князівства Київського. Без сумніву, що це вигадка і фальсифікація на угоду Російській імперії. Адже відомо, що:

1. В час існування держави Київської Русі про Московську державу не було ні згадки. Відомо, що Московське князівство, як улус Золотої Орди, засноване ханом Менгу-Тимуром тільки в 1277 році.
2. Немає ніяких фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом до XI ст. і пізніше Московського князівства з князівствами земель Київської Русі до XVI ст. В той час, як у 988 році відбулося

Хрещення держави Київської Русі, фінські племена землі «Моксель» перебували в напівдикому стані.

Для того, щоб зберегти крадене і присвоїти т.зв. «великоросам» історію Київської Русі було потрібно в першу чергу задусити український народ, загнати його в жорстке рабство, відібрати від нього мову, культуру, власне ім'я або просто знищити. За найменше відхилення від офіціозу людей переслідували, садили в тюрми і табори, засилали в Сибір або просто фізично знищували.

Радянський період був найбільш жорстоким. За цей період Україна втратила більше 25 млн. своїх синів та дочок, що загинули в голодоморах – планомірному нищенні українців в ГУЛАГах, висилках і тюрмах.

Так «старший брат» в жорстоких «обіймах любові» тримав «молодшого брата».

Хто він є в історичному аспекті цей «старший брат»?

До кінця XV ст. не існувало російської держави, не було старшого брата – великороса і російського народу, а була тільки суздальська земля – земля Моксель, пізніше – Московське князівство і населена та земля була людьми, яких з кінця XIII до початку XVIII століть називали московитами.

Народи землі Моксель

У IX-XII століттях великий край від Тули й Рязані на північ і схід належав фінським племенам: мурома, меря, весь, мокша, чудь, мордва, марі та інші – все це народ «Моксель». Ці племена стали згодом основою великоросів.

Один із молодших синів київського князя Мономаха – Юрій Довгорукий – залишився без княжого стола, і йому довелось рухатись на вільні Залешанські землі. Він започаткував князювання Рюриковичів на землях «Моксель», очоливши Суздальське князівство у 1137 році. В нього від жінки місцевого племені народився син Андрій, якого назвали «Боголюбським». Народжений і вихований в лісовій глухомані в середовищі фінських племен князь Андрій розірвав всі зв'язки з батьківською дружиною і зі старими київськими звичаями. За короткий час (50-80 років) на кожне фінське поселення був посаджений князь із Рюриковичів, уродженець від мами мерянки, муромчанки, татарки... Так з'явилася фінська Суздальська земля, а згодом – фінсько-татарська Московія.

В 1169 році суздальці, після жорстокої битви, захопили і зруйнували Київ; прийшов варвар, що не відчував ніякого родинного зв'язку з цією землею.

Російський історик Ключевський В.О. заявив: «В особі Андрея «великорос» вперше виступив на історичну сцену». Такий родинний зв'язок Києва з Суздалем, а згодом з Московією.

Загарбання земель Моксель татаро-монголами. Виникнення Московії

В 1237 році на Суздальську землю прийшли татаро-монголи. Московія, як князівство, виникло 1277 року за наказом татаро-монгольського хана і було звичайним улусом Золотої Орди. Тобто, і саме місто Москва і Московське князівство-улус з'явилося не в часи Великого Київського князівства, не по велінню Київських князів, а в часи татаро-монголів, по велінню ханів Золотої Орди, на території, підвласній династії Чингізидів. Брехнею є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруком в 1147 році. Це міф, який не має доказового підтвердження.

Не існувало ні Москви, ні Московського князівства до 1237-1240 років, тобто до часу приходу татаро-монголів на Суздальську землю.

Першим Московським князем став в 1277 році Даниїл (молодший син Олександра Невського, народився в 1261 році). Від нього пішла династія Московських князів і царів (Рюриковичів).

Олександр Ярославович, названий і прославлений російськими істориками як Невський у восьмилітньому віці – в 1238 році – був забраний ханом Батием в аманати (тобто в заложники), давши батькові – Ярославу Всеволодовичу, ярлик на князівство Володимирське. Пробувши в Орді у Батия з 1238 по 1252 роки, Олександр Невський засвоїв весь устрій і звичаї Золотої Орди. Він не брав участі в жодній серйозній битві. Всі перемоги Олександра Невського – жалюгідна брехня. Князь Олександр просто не міг брати участі в зіткненнях на Неві в 1240 році і на Чудському озері – в 1242 році, будучи ще дитиною.

Не зуміли татаро-монголи шаблею і силою підкорити великі гордині Київської Русі – Новгород та Псков. Ці слов'янські святині припідніс татарам «на тарілочки» Олександр Невський.

В історії великоросів немає князя, щоби так потрудився на Орду, як князь Олександр Невський. Він сприяв більш як 300-літньому рабству великоросів і перший наказав народу підкоритися Золотій Орді. Олександр Невський разом з батьком Ярославом Всеволодовичем без боротьби впав на коліна і поцілував, в знак покірності, чобіт великого золотоординського хана.

Будучи в абсолютно аналогічних умовах, не покорилися татаро-монголам литовці, поляки, угорці і чехи. Українці разом з литовцями завоювали незалежність від татаро-монгольського гноблення в боротьбі. Весною 1320 року литовський князь Гедимін взяв Овруч, Житомир... осадив Київ, Київ добровільно здався. Гедимін звільнив Київську Русь від ярма монголів. У 1362 році слов'янські полки українців і литовців розбили татаро-монголів на Синіх Водах.

Московські історики створили міф про Куликівську битву, в якій Московія перемогла Золоту Орду. Але це безсоромна брехня. Куликівська битва відбулась 8 вересня 1380 року і тривала всього 3-4 години. В цій битві Дмитрій Донський воював проти Мамаю, який очолював одне із угруповань в Золотій Орді. Дмитрій виступав за Золоту Орду, за збереження династійних порядків Золотої Орди, а не проти неї.

Всі московські князі чесно і віддано служили єдиній державі – Золотій Орді і навіть у помислах не мали жодного відокремлення.

Московська правляча еліта не могла і до сьогодні не може змиритися з тим фактом, що після звільнення Київської Русі від татар 1320 року Московія ще бл. 200 років залишалась у складі Золотої Орди, платила данину і, як раніше (до Куликівської битви), величала в своїх храмах ханів, проголошувала молитви хану як своєму государю.

Московія лютою злобою ненавиділа Литву і Україну, які не схиляли свої голови перед Золотою Ордою.

Весною 1502 року Кримський хан Менглі-Гірей розгромив Золоту Орду. Таким чином, Кримський хан Менглі-Гірей є дійсним визволителем Московії від Золотої Орди, а не Дмитрій Донський. Кримська орда з часів Івана III стала покровителькою Московії. В 1473 році Іван III на Біблії приніс присягу Кримським Гіреям і Московія стала васалом Кримської Орди і платила їй данину майже до 1700 року.

Вже давно назріла пора відмовитися від приховування факту походження Московського князівства в складі Золотої Орди як татарського улуса. Татаро-монголи дійсно стали «хресними батьками» московської державності. При хані Менгу-Тимура виникла Москва як поселення, зафіксоване в 1272 році при третьому татаро-монгольському подушному перепису, а перше Московське князівство, як зазначалося вище, з'явилося в складі Золотої Орди в 1277 році.

Чи мають московити слов'янське походження?

В російську історію панівною елітою допущено велику кількість брехні, щоб довести слов'янське походження Московії та московитів. Твердження про те, що Київ є «праматір'ю» трьох народів і держав – України, Білорусії і Росії – наскрізь брехливе. Ця брехня потрібна для підтвердження «правомірності» підкорення Москвою слов'янських народів – українського, білоруського, польського та ін.

Розглянемо питання, де взяли слов'яни на землі Моксель? До XII ст. на землях Моксель проживали тільки фінські племена. Це підтверджують археологічні розкопки О.С. Уварова [Меряни та їхній побут за курганами розкопками, 1872 р. 215 с.] 7729 курганів у колишніх Московській, Володимирській, Ярославській, Костромській, Рязанській губерніях. Встановлено, що ті кургани належали виключно мирянському (фінському) етносу VII-XII ст. ст., при цьому не виявлено жодного слов'янського поховання. В XIII ст. на землі Моксель прийшли татаро-монголи. Виникає питання, навіщо слов'янам із теплого Придніпров'я переходити в холодні фінські краї? Такого не могло бути, щоби слов'яни йшли назустріч татаро-монгольській навалі. В подальших розкопках О.С. Уваров встановив, що у мерянській землі (майбутній Московії), у курганах XI-XVI ст. ст. не знайдено жодної київської монети під час розкопок XIX ст. На основі результатів розкопок О.С. Уварова, маємо повне право заявити: упродовж IX-XVI ст.ст.

мерянська земля та її народ практично не мали господарських і торговельних зв'язків ні з Великим Київським, ні з Великим Литовським князівствами.

Настав час відкинути російську брехню про «слов'янське походження Московії і московитів». Бо московити походження фінського, а пізніше фінсько-татарського.

Антропологічні дослідження

Автор книги проводить аналіз результатів антропологічних (особливо краніологічних) досліджень, виконаних А.П. Богдановим [Матеріали для антропології курганного періоду в Московській губернії // Известия Общества любителей естествознания, состоящего при Императорском Московском Университете. – Москва, 1867 р.] і Ф.К. Вовком [Студії з української етнографії та антропології, - К.: Мистецтво, 1995 р.], які підтверджують відмінні особливості фінського і слов'янського етносів.

Антропологія – це «...наука про походження і еволюцію людини, формування людських рас і про нормальні варіації фізичної будови людини» (ВРЕ, т.2, с.107). А «краніологія» - це наука про будову черепа людини і тварини.

Згідно з ВМЕ (3-є вид. М. 1974-1988) і світовими стандартами людські черепи характеризуються трьома головними типами: доліхоцефалія, мезоцефалія, брахіцефалія – за т.зв. поздовжньо-широтним індексом черепа. Цей індекс обчислюється по формулі: [(поперечний діаметр : поздовжній діаметр)100].

Доліхоцефалія – довгоголовість; індекс коливається між 55-74,9.

Брахіцефалія – короткоголовість; характеризується індексом 81,0 і вище.

Мезоцефалія – проміжна між брахіцефалією і доліхоцефалією формами голови, що характеризується величиною головного показника від 76 до 80,9 у чоловіків і від 77 до 81,9 у жінок.

Знаменитим російським вченим ХІХ ст., професором А.П. Богдановим встановлено, що середній антропологічний показник в окремих повітах Московської губернії становив: 72,1 – Бронницький повіт, 75,0 – Коломенський повіт. Все це доліхоцефалія.

Середній антропологічний показник українського (слов'янського) етносу по місцях їхнього концентрованого проживання, згідно з дослідженнями професора Петербурзького Університету (1906-1918 років) Ф.К. Вовка становить: 82,1 – Волинські українці і 85,1 – Буковинські українці. Все це брахіцефалія.

Антропологічна наука повністю спростувала московські міфи про слов'янське походження московитів.

Весь український (слов'янський) народ належить винятково до брахіцефальної групи етносів. В той час, як московити, пізніше т.зв.

великороси, належать до доліхоцефальної групи, тобто фінської групи етносів.

Так, антропологічна наука повністю викинула брехливу ідею про московське слов'янство.

Фінські племена землі «Моксель» були трудолюбивим та миролюбивим народом. Однак, з приходом на ці землі татаро-монголів (1237 рік) цей народ (пізніше московити, великороси), успадковуючи державний устрій і ментальність Золотої Орди, стає на шлях завоювання і розбою.

Приналежність великоросів (росіян) до фінського етносу не дає їм права на зверхність перед іншими народами, на великоросійський шовінізм.

Загарбництво Московії

Маючи повну підтримку Золотої Орди, Московський улус (князівство) почав завоювання інших князівств. Так, перший князь московський Даниїл напав на свого сусіда князя Константина і забрав в нього Коломну. Син Даниїла Юрій в 1303 році напав на іншого сусіда, князя Можайського, взяв його в полон і захопив Можайські землі. Почалися безперервні завоюницькі війни під гаслом «збирання руських земель». Таким чином, «збирання земель» почалося вже при Даниїлі. Завдяки допомозі Золотої Орди Московія стає на шлях розбою і загарбництва. Так були захоплені Рязань, Твер, Торжок тощо. Згодом Суздальські князівства (земля Моксель) увійшли до складу Єдиної держави династії Чингізидів і повсюдно залучалися до завоюницьких походів Золотої Орди. Так, після 1238 року князі ростовсько-суздальської землі – землі Моксель, вперше рушили підкорювати Європу в складі татаро-монгольських військ. Це діяння їм сподобається і надалі стане нормою їхнього життя. Суздальські дружини в складі татаро-монгольських військ брали участь у військових завоюницьких походах на Литву – 1275 рік, Кавказ – 1270-1078 р.р., Угорщину, Польщу, Іран – 1281-1290 р.р., Азербайджан – 1335-1336 рр. та інших.

Православна церква суздальської землі, а пізніше Московії, ретельно служила єдиній татаро-монгольській державі. Вона була складовою частиною єдиної Імперії і ніколи не противилася цьому призначенню. Московська церква цементувала підвалини ординської держави. Князів, які намагалися бунтувати проти татар, найчастіше відлучали від церкви і проклинали.

Російська православна церква за всіх часів благословляла захоплення й поневолення інших народів і навіть обґрунтовувала його. З Візантії прийшло у Московію уявлення про те, що церква не може існувати без царства. Між Царством і Церквою мусить бути абсолютна єдність – «симфонія», тому загарбництво складало основу діяльності московської православної церкви. Московська церква освячувала будь-який союз лише б приєднати кусок землі до Московії.

Московський улус, опираючись на потужну силу Золотої Орди, творив страшні жорстокості для підкорення слов'ян. Підкорення святині слов'ян Новгороду почав ще Олександр Невський в 1257-1259 рр. В 1471 році

жорстоко було вбито 12 тис. новгородців, 1700 полонені, було багато переселено в інші райони, проводилась насильна асиміляція. Робилося все, щоб знищити слов'янський дух Новгороду.

У жовтні 1477 року Іван III (1162-1505) знову повів московські раті на Новгород. Тоді Московія викрала з Новгорода славний Вічевий дзвін Новгородський і повісили його на дзвіниці Успенського собору в Москві. Іван III залишив княжий стіл своєму сину Василю III (1505-1533). Новий московський князь, як і всі його предки, почав із розбійницького походу на сусідів. На цей раз прийшла пора на Псков. Син почав, як і його батько з розбою: палив, різав, вбивав, вішав, піддавав жорстоким тортурам, грабував. В результаті була знищена культура древнього слов'янського міста Пскова, повністю розграбована скарбниця і церква.

Старовинна звичка Московії – бити, грабувати і знищувати слабих сусідів. У 1570 році Іваном IV-Грозним (1533-1584) було знищено слов'янське плем'я кривичів (білорусів). Білоруський народ – намісники кривичів, радимичів, дреговичів. Тоді остаточно загинула стародавня шестисотлітня культура, остаточно загинуло стародавнє плем'я кривичів на Новгородській землі, здебільшого знищене, почасти забране в рабство у московські володіння, де зникло серед фіно-татарського етносу Московії.

Частина знатного слов'янського етносу кривичів збереглася. Білоруський народ має честь бути спадкоємцем кривичів, радимичів і дреговичів – споконвічних слов'янських племен.

У тому ж 1570 році Іван IV здійснив похід на Новгород. Різня продовжувалась 5 тижнів. Знищували по 500-700 і навіть 1500 осіб в день, включаючи дітей, жінок і старших людей. Всього загинуло 60 тис. людей. Знищивши Новгородську культуру, московит від того не піднявся в своєму розвитку. Він ще на сотні років залишився диким, злосним і жорстоким. Він не перейняв звичаї, культуру і суспільний лад новгородців, він цурався цього, як ворожого і незрозумілого. Московит початку XVI ст., живучи серед дикунства і жорстокості, не мав потреби в освіті та демократії. Він, як і за всіх часів, розумів лише варварську силу й право сильного. Це властиве великоросові-державнику і сьогодні.

Загинув Псков, загинув Новгород. Загинула старовинна культура під жорстокими ударами татаро-фінського етносу Московії.

У 1552 році Іван IV напав на Казань, маючи 150 тис. воїнів. Ще до цього у XIV-XV ст. ст. московити не менше семи раз намагалися завоювати Казанське ханство, де жили переважно булгари. Булгарський народ середнього Поволжжя – це не татари. Вони живуть на Волзі вже понад тисячу років. Тобто вони є народом більш давнім, ніж самі великороси і у своєму походженні не мають жодного стосунку до монголо-татар, які підкорили Суздальське князівство у XIII ст. Лише в битві 1552 року казанці (булгари) втратили 70 тис. своїх синів і дочок. Великороси вирізали в Казані все чоловіче населення, як варвари.

Завоювання Казані поклало початок історичній безперервності великоросійських захоплень, освячених спершу російською церквою, а пізніше – ідеями комунізму.

У 1554 році Іван IV-Грозний захопив Астраханське ханство. В цих війнах Іван IV-Грозний погубив більше 1,5 млн. чоловік. Далі у XVII-XVIII ст.ст. почалися завоювання Уралу, Сибіру, Далекого Сходу, а далі України, Середньої Азії, Польщі, Фінляндії, Прибалтики і т.д.

За 525 років (з XIV по XX ст.) Російська імперія і її посередниця Московія воювали 329 років.

Післямова

Починаючи зі стародавніх часів, на території нинішньої України жили споріднені слов'янські племена, які в процесі історичного розвитку утворили самобутній слов'янський народ – українців.

Великоросійський народ ніколи не мав родинного коріння з українським. Він утворений на базі фінських племен, які відтак змішалися з татаро-монгольським і болгарським етносами.

Москва і Московія є продуктом державної діяльності татаро-монгольської імперії й особистим надбанням хана Золотої Орди Менгу-Тимура. Саме за нього вперше з'явилася Москва як поселення, що зафіксовано 1272 роком, і Московське князівство – 1277 роком.

Про Московську державу не було ні згадки, в той час, як у центрі Європи існувала велика держава – Київська Русь. Немає жодних фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом до XI ст. і пізніше Московського князівства з князівствами земель Київської Русі до XVI ст.

Московія у XIII-XVI ст. ст., а пізніше російська і комуністична імперії, успадкувавши державний устрій і завойовницькі цілі імперії Чингисидів, стали на шлях агресивного завойовництва інших країн і народів.

Православна церква Суздальської землі, а пізніше Московії ретельно і чесно служила єдиній татаро-монгольській державі. Вона цементувала підвалини ординської держави. І тепер Московська православна церква підтримує російський тоталітаризм.

Мешканці Суздальських князівств, а пізніше Московії – це окремий відособлений самобутній народ, який не має нічого спільного зі слов'янськими народами: українцями, поляками тощо. Археологічні розкопки О.С. Уварова курганів у мерянській землі показали, що могили мерян IX-XVI ст. є виключно фінськими.

Мета, дух і закони державності Золотої Орди збереглися і при династії Романових – Леніних – Сталінах. Особливо великі старання з приводу «збирання земель» були в час більшовицького правління. Однак, імперія династії Романових рухнула в 1917 році, а більшовицька імперія, яка була по суті відновленою імперією чингисидів, рухнула в 1991 році. Але загарбницьке життя Московської імперії продовжується – Чечня, Осетія, Абхазія, Грузія, Придністров'я ... - продовжується гноблення і нищення сотень національних народів, висловлюються заклики до подальшого «збирання втрачених земель», особливо України.

До тих пір, поки московська влада, московська еліта, російська держава не принесуть покаяння, пробачення гнобленим народам – латишам, литовцям, естонцям, українцям, татарам, казахам, калмикам, чеченцям та ін. – відродження самого російського народу не відбудеться.

Однак, московські діячі відкидають думку про покаяння в принципі. Російська імперія продовжує іти шляхом гноблення народів, шляхом загарбництва.

Дух чингисидів ще живий.

Про автора книги

Володимир Броніславович Білінський народився 1936 року на Поділлі. У 1959 році закінчив факультет «Мости і тунелі» Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту. З 1959-1986 року жив і працював у Караганді, де пройшов шлях від майстра до начальника Главку. Під його керівництвом зведено мости в Караганді, Павлодарі, Кокчетаві, Дзезкагані, Балхаші, Екібастузі та ін. містах. Був членом Колегії Держбуду Казахстану. У 1999 році повернувся в Україну. Проживає в Києві.

Видав книги: «Страна Моксель» (2002 рік); «Открытие Великоросии» (2004 рік); «Страна Моксель или открытие Великоросии» (2006 рік); «Країна Моксель або Московія» (2008 рік).

Друкувався в газетах: «Літературна Україна», «Українське слово», «Столиця», «Нація та держава».

Як же сталося, що інженер, людина практичної справи, яка побудувала в Казахстані сотні мостів раптом зацікавилася «історією держави Російської».

Спонукало до цього те, що авторові довелося добряче поїздити і чимало побачити, стикатися з відвертою і глибоко прихованою брехнею офіційної державної влади, приниженням і нищенням народів СРСР, повальним зросійщенням, шовінізмом, «старшебратством» та ін.

Законспектував

Дяківський Степан Іванович

К.т.н., Лауреат Державної Премії України в галузі науки і техніки